

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 7 listopada 2017 roku

w sprawie skazanego M. G.

co do rozstrzygnięcia o karze

Sąd Rejonowy w Gliwicach rozstrzygał sprawę M. G. w przedmiocie wyroku łącznego.

M. G. był skazany następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 czerwca 2009 roku w sprawie o sygn. akt IX K 768/09, zmienionym następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 18 grudnia 2009 roku w sprawie o sygn. akt VI Ka 1038/09 za przestępstwo z art. 279 § 1 kk popełnione w dniu 4 maja 2009 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 40 stawek po 10 złotych (z art. 33 § 2 kk) i za przestępstwo z art. 178a § 1 kk popełnione w dniu 4 maja 2009 roku na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączono węzłem kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 23 listopada 2011 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, skazany odbył karę pozbawienia wolności w ramach kary łącznej orzeczonej w punkcie 1. wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Gliwicach wydanego w sprawie III K 347/12,

2. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 24 lutego 2010 roku w sprawie o sygn. akt III K 781/09 za przestępstwo z art. 280 § 1 kk popełnione w dniu 31 maja 2009 roku na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności na poczet której zaliczono skazanemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 31 maja 2009 roku do dnia 24 lutego 2010 roku; skazany odbył karę pozbawienia wolności w ramach kary łącznej orzeczonej w punkcie 1. wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Gliwicach wydanego w sprawie III K 347/12,

3. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 sierpnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt IX K 432/10 za przestępstwo z art. 279 § 1 kk popełnione w dniu 10 kwietnia 2009 roku na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 1 grudnia 2011 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności; skazany odbył karę pozbawienia wolności w ramach kary łącznej orzeczonej w punkcie 1. wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Gliwicach wydanego w sprawie III K 347/12,

4. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 marca 2011 roku w sprawie o sygn. akt III K 210/11 za przestępstwo z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zastosowaniu art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 4 października 2010 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

5. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 18 kwietnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt III K 1726/10 za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 8 lipca 2010 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności na poczet której zaliczono skazanemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 8 lipca 2010 roku oraz w dniu 9 lipca 2010 roku,

6. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 24 sierpnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt IX K 8/11 za przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 18 sierpnia 2010 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności,

przy czym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 15 czerwca 2012 roku w sprawie o sygn. akt III K 347/12 połączono skazanemu jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach: IX K 768/09, III K 781/09 oraz IX K 432/10 i wymierzono mu w punkcie 1. wyroku karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, którą skazany

odbył w całości w dniach 4 maja 2009 roku, 5 maja 2009 roku, 6 maja 2009 roku, w okresie od dnia 31 maja 2009 roku do dnia 12 maja 2010 roku oraz od dnia 29 października 2010 roku do dnia 14 listopada 2013 roku, a nadto połączono skazanemu jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach: III K 210/11, III K 1726/10 oraz IX K 8/11 i wymierzono mu w punkcie 3. wyroku karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą skazany odbywa,

7. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 18 listopada 2015 roku w sprawie o sygn. akt III K 2149/10 za przestępstwo z art. 280 § 1 kk popełnione w dniu 10 października 2010 roku na karę 3 lat pozbawienia wolności,

8. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 18 stycznia 2016 roku w sprawie o sygn. akt IX K 929/15 za przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 26 kwietnia 2015 roku na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

9. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 7 czerwca 2016 roku w sprawie o sygn. akt IX K 328/16 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk przy zast. art. 12 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w okresie od 6 do 8 maja 2015 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności,

przy czym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 28 października 2016 roku w sprawie o sygn. akt III K 751/16 połączono skazanemu jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach: III K 2149/16, IX K 929/15 oraz IX K 328/16 i wymierzono karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

10. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 18 października 2016 roku w sprawie o sygn. akt III K 1328/15, zmienionym następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 10 marca 2017 roku wydanym w sprawie VI Ka 110/17 za przestępstwa:

- z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 28 września 2015 roku na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- z art. 157 § 1 kk popełnione w dniu 12 lipca 2015 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności,

11. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 13 grudnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt III K 903/16 za przestępstwo z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 12 kwietnia 2016 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności,

12. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 12 stycznia 2017 roku w sprawie o sygn. akt IX K 1350/16 za przestępstwo z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 59a § 1 kk i art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 22 sierpnia 2015 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności,

13. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26 kwietnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt III K 1025/16, za przestępstwa:

- z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 2 kk popełnione w dniu 26 lutego 2016 roku na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

- z art. 279 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk popełnione w dniu 26 lutego 2016 roku na karę 1 roku i 2 miesięcy,

- z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk za przestępstwo popełnione w dniu 25 lutego 2016 roku na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

- z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk popełnione w dniu 12 lutego 2016 roku na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

wymierzono karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 133/17 Sąd Rejonowy w Gliwicach:

1. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk połączył skazanemu M. G.:

- karę łączną 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 3. wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 15 czerwca 2012 roku wydanym w sprawie III K 347/12,

- karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 28 października 2016 roku wydanym w sprawie III K 751/16,

- karę łączną 3 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 18 października 2016 roku wydanym w sprawie III K 1328/15,

- karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 13 grudnia 2016 roku wydanym w sprawie III K 903/16,

- karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 12 stycznia 2017 roku wydanym w sprawie IX K 1350/16,

- karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26 kwietnia 2017 roku w sprawie III K 1025/16

i wymierzył mu karę łączną 15 lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności:

- w sprawie III K 347/12 w dniu 8 lipca 2010 roku, w dniu 9 lipca 2010 roku, w okresie od dnia 14 listopada 2013 roku do dnia 7 października 2014 roku oraz od dnia 26 sierpnia 2016 roku od dnia 28 czerwca 2017 roku,

- w sprawie III K 751/16 w dniu 26 kwietnia 2015 roku, w dniu 27 kwietnia 2015 roku oraz od dnia 13 maja 2016 roku do dnia 26 sierpnia 2016 roku,

- w sprawie III K 1328/15 od dnia 29 września 2015 roku do 1 października 2015 roku,

- w sprawie III K 1350/16 w dniu 22 sierpnia 2015 roku,

- w sprawie III K 1025/16 w dniu 26 lutego 2016 roku, w dniu 18 kwietnia 2016 roku oraz w dniu 19 kwietnia 2016 roku;

3. na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego odnośnie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami wydanymi w sprawach: IX K 768/09, III K 781/09 oraz IX K 432/10 oraz kary grzywny orzeczonej wyrokiem wydanym w sprawie IX K 768/09, a także w zakresie kary łącznej orzeczonej w punkcie 1. wyroku łącznego wydanego w sprawie III K 347/12 wobec braku warunków do objęcia tych kar wyrokiem łącznym;

4. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. C. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 147,60 złotych zawierającą 23% VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu M. G. z urzędu;

5. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego obciążając nimi w całości Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację wywiódł obrońca, zaskarżając wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze z punktu 1. Rozstrzygnięciu tym zarzucił rażącą niewspółmierność wymierzonej skazanemu kary łącznej 15 lat pozbawienia

wolności, która została ukształtowana na zasadzie asperacji zbliżonej do zasady kumulacji i jako taka nie odpowiada dyrektywom wymiaru kary łącznej, a w szczególności nie uwzględnia dostatecznie związku przedmiotowego oraz podmiotowego zachodzącego pomiędzy przestępstwami określonymi w wyrokach wymienionych w punkcie 1 zaskarżonego wyroku. Formułując ten zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez obniżenie wymierzonej skazanemu kary łącznej oraz zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy była częściowo trafna i, jako taka, spowodować musiała zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie orzeczonej wobec skazanego w punkcie 1 zaskarżonego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności.

Na przedpolu dalszych rozważań wskazać należy, iż oparcie przez Sąd Rejonowy swojego rozstrzygnięcia o przepisy ustawy karnej obowiązującej aktualnie, nie zaś w oparciu o przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 roku było prawidłowe. Choć zabiegu tego nie kwestionował obrońca, sąd odwoławczy skontrolował analizę dokonaną w tym zakresie przez sąd I instancji i doszedł do analogicznych wniosków, a mianowicie, iż zastosowanie przepisów uprzednio obowiązujących nie byłoby dla skazanego korzystniejsze. Podobnie, jak w oparciu o nowe przepisy, gdyby zastosować te uprzednie, łączeniu podlegałyby te same skazania, przy czym według starych przepisów należałoby łączyć kary jednostkowe, zaś w oparciu o przepisy aktualnie obowiązujące – uprzednio już orzeczone kary łączne, co już choćby z tego powodu jawi się jako korzystniejsze dla skazanego. Jeśli zaś wziąć pod uwagę, że stosując uprzednio obowiązujące przepisy, skazanemu należałoby wymierzyć trzy kary łączne, nie zaś jedną, jak według nowych przepisów, to nie ma wątpliwości, że te nowe rozwiązana nie są mniej korzystne.

Przechodząc do zarzutów apelacji obrońcy wskazać należy, że okazała się ona częściowo zasadna z uwagi na to, że trafnie wytknięto Sądowi Rejonowemu brak uwzględnienia i odniesienia się do kwestii łączności podmiotowej i przedmiotowej czynów.

Kształtując wymiar kary łącznej Sąd Rejonowy, jak wynika to z pisemnych motywów wyroku, wziął pod uwagę dyspozycję art. 85a kk (cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz względy w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa), a dalej: wielokrotną karalność skazanego, powrotność do tych samych typów przestępstw, skutkującą przyjęciem multirecydywy, znaczny stopień demoralizacji skazanego, niską podatność na oddziaływania resocjalizacyjne, zmienne zachowanie w warunkach izolacji penitencjarnej. Uznał także, że ponieważ orzeczenie kary łącznej stanowiło w niniejszym wypadku kolejny etap wartościowania, następujący po co najmniej dwukrotnym wcześniejszym wymiarze kary (orzeczeniu kar jednostkowych i łącznych), to znaczenie innych dyrektyw wymiaru kary, niż te określone w art. 85a kk, jest subminimalne.

Z tym ostatnim stwierdzeniem nie sposób się w pełni zgodzić. Oczywiście jest wszakże, że cztery spośród kar podlegających łączeniu w zaskarżonym punkcie 1 wyroku stanowiły już kary łączne. Nie oznacza to jednak, że przy wymiarze kary łącznej należy zapominać o dyrektywach już uprzednio wypracowanych w orzecznictwie, w tym zwłaszcza dotyczących przedmiotowego i podmiotowego związku pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, którego wyznacznikiem są: ilość przestępstw, które popełnił skazany, relacje czasowe między nimi, odmienność lub tożsamość osób pokrzywdzonych, rodzaj naruszonych dóbr prawnych, podobieństwo lub brak sposobu działania sprawcy oraz motywów i pobudek, którymi kierował się sprawca. W wyroku łącznym chodzi bowiem o to, by podsumować przestępczą działalność sprawcy z perspektywy wiedzy posiadanej po popełnionych przez niego i osądzonych przestępstwach, z uwzględnieniem dyrektyw, o jakich mowa w art. 85a kk. Zwracano już na to uwagę uprzednio. Dla przykładu wskazać tu należy wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lutego 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt II AKa 511/13 (LEX nr 1487578, KZS 2014/6/87, Biul.SAKa 2014/2/27), w którym wskazano, że kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako "na nowo" i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karaną w stosunku do sprawcy wielości - pozostających w realnym zbiegu

– przestępstw. Na uwagę zasługuje także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 września 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt II AKa 304/15, zgodnie z którym wymierzenie in concreto kary łącznej przy stosowaniu określonej zasady stanowi rezultat koniecznego uwzględnienia przy wyrokowaniu łącznym okoliczności, które nie mogły być wcześniej przedmiotem oceny sądu, takich jak globalna liczba popełnionych przestępstw, ich rodzaj i łączące je relacje przedmiotowo-podmiotowe [...] to mający w tym przypadku zastosowanie art. 53 § 1 k.k. nakazuje uwzględnienie również celu zapobiegawczego i wychowawczego, które kara łączna ma osiągnąć w stosunku do skazanego.

Wobec tego prawidłowe wymierzenie kary łącznej w niniejszej sprawie nie mogło nastąpić bez analizy związku przedmiotowego i podmiotowego przestępstw, za które M. G. został skazany na kary podlegające łączeniu (przestępstwa, za które został skazany wyrokami od czwartego do trzynastego chronologicznie) oraz uwzględnienia całokształtu konfliktów z prawem, w jakie wchodził skazany (a więc także i trzech pierwszych skazań, przy czym te miały znaczenie z punktu widzenia niepoprawności skazanego i jego powrotności do łamania prawa).

Badając łączność przedmiotową i podmiotową czynów, za które M. G. został skazany wyrokami od czwartego do trzynastego chronologicznie należało uwzględnić, że czynów tych było czternaście. Znaczna większość z nich to przestępstwa przeciwko mieniu (dwanaście). Tylko dwoma czynami skazany godził w inne dobra chronione prawnie – w zdrowie i wolność, a dodatkowo przy jednym z czynów przeciwko mieniu naruszył także dyspozycję innego dobra, chronionego prawnie w art. 158 § 1 kk, a przy innym – dyspozycję art. 297 § 1 kk. Przestępstwa przeciwko mieniu, których dopuszczał się skazany były dość zróżnicowane, dobro to było przez niego naruszane na rozmaite sposoby – dopuszczał się kradzieży, przywłaszczenia, oszustwa, kradzieży z włamaniem, zniszczenia oraz wielokrotnie rozboju. Każdorazowo, w przypadku przestępstw przeciwko mieniu, działał więc w celu wzbogacenia się kosztem innych osób lub podmiotów. Swoimi czynami krzywdził różnych pokrzywdzonych. Analizując łączność czasową badanych czynów zwrócić należy uwagę, że pierwsza grupa czynów została popełniona w stosunkowo krótkim okresie, bowiem od lipca 2010 roku do października 2010 roku (w grupie tej znalazły się kradzież, przywłaszczenie i dwa rozboje), zaś grupa druga, to czyny rozciągnięte na przestrzeni roku, od kwietnia 2015 roku do kwietnia 2016 roku z przerwą w okresie od października 2015 roku do stycznia 2016 roku (w grupie tej znalazły się pozostałe czyny), a więc w okresie dłuższym, ale także stosunkowo zwartym. Zauważalne jest także i to, że dwa przestępstwa (rozbój i kradzież z włamaniem) zostały popełnione w tym samym dniu – 26 lutego 2016 roku. Przerwa między pierwszą i drugą grupą czynów była znaczna, przy czym w dużej mierze wynikała ona z odbywania przez skazanego kary za poprzednie czyny (od października 2010 roku do października 2014 roku), zaś w pozostałym okresie, od października 2014 roku do kwietnia 2015 roku, należy przyjąć, że skazany przebywając na wolności prowadził zgodny z prawem i wymogami okresu próby związany z warunkowym przedterminowym zwolnieniem tryb życia. W zakresie przypisanych skazanemu siedmiu przestępstw rozboju dostrzegalne jest podobieństwo działania sprawcy i rodzaju mienia, na które nastawał.

Te okoliczności, niedostrzeżone przez sąd I instancji, i globalne spojrzenie na sylwetkę skazanego musiało doprowadzić do wniosku, że orzeczona wobec niego kara łączna na poziomie 15 lat pozbawienia wolności jawi się jako wygórowana i to nawet przy uwzględnieniu karalności skazanego w relacji do jego wieku, powrotności do przestępstwa pomimo wydawania wobec M. G. wyroków skazujących i odbywania kar, demoralizacji, niskiej podatności na resocjalizację i niepewnej prognozy penitencjarnej. Jeśli wziąć pod uwagę, że skazany dopuścił się czternastu przestępstw, w tym siedmiu rozbojów, a nadto kradzieży, przywłaszczenia, kradzieży z włamaniem, zniszczenia mienia, oszustwa, uszkodzenia ciała i przestępstwa przeciwko wolności, to nie ma wątpliwości, że wymierzona wobec niego łącznie kara 13 lat pozbawienia wolności jest natomiast karą adekwatną, tym bardziej, że kara łączna mogła zostać orzeczona do wysokości lat 18.

W przypadku skazanego w żadnej mierze nie można było rozważać nawet orzeczenia kary łącznej na zasadzie absorpcji, co oznaczałoby wymierzenie kary łącznej na poziomie 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Słusznie wskazuje się bowiem w doktrynie i orzecznictwie, że zasadę pełnej absorpcji stosuje się wyjątkowo, w skrajnych wypadkach, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste. Zwrócił na to uwagę także Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 20 maja 2008 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 129/08 (Biul.SAKa 2008/3/8),

gdzie wskazał, że wymierzając karę łączną stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości wyrażone przez związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami; na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar; popełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać; wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych; [...] całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego. Z kolei w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 marca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 285/14 (OSASz 2015/4/5-15, Prok.i Pr.-wkl. 2016/4/23, KZS 2016/3/55) wskazano wprost, że kara łączna stanowi syntetyczną, całościową ocenę zachowań skazanego [...] winna być także adekwatną i racjonalną, z prewencyjnego punktu widzenia, reakcją za popełnione przestępstwa, nie zaś przejawem bliżej nieuzasadnionej i wręcz niezrozumiałej, ze społecznego punktu widzenia, pobłażliwości.

Cele prewencji indywidualnej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa zdecydowanie negatywnie wpływały na analizę, jaką karę łączną winien skazany otrzymać. Jak słusznie wskazał bowiem sąd I instancji jawi się on jako sprawca niepoprawny, notorycznie naruszający prawo, łamiący je na rozmaite sposoby, niewyciągający wniosków z poprzednich skazań i danyh mu szans (pierwotne warunkowe zawieszenie wykonania kar, czy warunkowe przedterminowe zwolnienie) oraz zdemoralizowany. Jeśli zaś wziąć pod uwagę ilość osób pokrzywdzonych, czy wielość rozbojów, które należą do przestępstw szczególnie karygodnych, to nie ma wątpliwości, że cele związane z koniecznością kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem kary surowej, która da znak innym, że prawa należy przestrzegać i nie można bogacić się kosztem innych.

Wszystkie powołane okoliczności pozwoliły na uwzględnienie zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej i obniżenie orzeczonej wobec skazanego kary, ale jedynie do 13 lat pozbawienia wolności. Kara w tej wysokości jest, zdaniem Sądu Okręgowego, adekwatna do wszystkich okoliczności mających wpływ na kształtowanie kary łącznej, to jest głównie wielości czynów, łączności przedmiotowej i podmiotowej, okoliczności, które zaistniały po wydaniu poszczególnych wyroków, w tym dalszej karalności, ale i aktualnej postawy skazanego, jego zachowania w warunkach izolacji penitencjarnej, czy relacji karalności do młodego wieku. Kara w tej wysokości będzie także zgodna z koniecznością oddziaływania wychowawczego na skazanego i zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa, a z drugiej strony nie będzie wyrazem premiowania sprawcy popełniającego więcej czynów.

Nie dostrzegając innych uchybień, niż te, które doprowadziły do korekty zaskarżonego wyroku, w szczególności tych podlegających uwzględnieniu niezależnie od kierunku i granic zaskarżenia orzeczenia, sąd odwoławczy w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Zgodnie z wnioskiem obrońcy zasądzono na jego rzecz koszty obrony z urzędu, zaś zwolnienie skazanego od wydatków postępowania odwoławczego było zasadne z uwagi na długotrwałe pozbawienie wolności, brak dochodów i brak odpłatnej pracy.